

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΛΟΥΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΚΑΝΑΛΙΟΥ
THE MYTHOLOGIST

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ,
ΠΕΘΑΝΕΣ!

ΜΙΑ ΞΕΝΑΓΗΣΗ ΣΤΟΝ ΑΔΗ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΛΟΥΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΚΑΝΑΛΙΟΥ
THE MYTHOLOGIST

**ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ,
ΠΕΘΑΝΕΣ!**

ΜΙΑ ΞΕΝΑΓΗΣΗ
ΣΤΟΝ ΑΔΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ

διόπτρα

Τίτλος: Συγχαρητήρια, Πέθανες!, Κωνσταντίνος Λουκόπουλος

Copyright © 2026, Κωνσταντίνος Λουκόπουλος

© Για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο: Εκδόσεις Διόπτρα, 2026

Πρώτη ελληνική ψηφιακή έκδοση: Μάρτιος 2026

Επιμέλεια κειμένου: Αλέκα Πλακονούρη / Σχεδιασμός έντυπης έκδοσης: Ελένη Κυριακίδου / Ψηφιακή σελιδοποίηση: Έρση Σωτηρίου

Κεντρικά γραφεία: Αγ. Παρασκευής 40, 121 32 Περιστερί, Τηλ.: 210 380 52 28, Fax: 210 330 04 39, Βιβλιοπωλείο Books & Life: Σόλωνος 93-95, 106 78 Αθήνα, Τηλ.: 210 330 07 74

www.dioptra.gr, e-mail: info@dioptra.gr

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή ανατύπωση μέρους ή του συνόλου του βιβλίου σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη. Απαγορεύεται η χρήση ή η αναπαραγωγή με οποιονδήποτε τρόπο μέρους ή όλου του βιβλίου για την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Τα δικαιώματα επί του παρόντος έργου διατηρούνται ρητά όσον αφορά την εξόρυξη κειμένων και δεδομένων (Άρθρο 4§3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790.

ISBN: 978-618-10-0274-3

*Αυτή η ξενάγηση αφιερώνεται
στους γονείς μου, στον αδελφό μου,
στη Φαία, σε όσους με συνόδεψαν
ως εδώ και όσους θα ξεκινήσουν
το ταξίδι ύστερα από μένα.*

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΓΡΑΦΤΗΚΕ ΓΙΑ
ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ.
ΕΚΕΙΝΟΙ ΞΕΡΟΥΝ ΗΔΗ ΤΙ
ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ.

*Να ραγίζανε
του Άδη
οι καστρόπορτες
και σωστά τους
να μην κλείνανε
ποτέ...*

(Από το τραγούδι «Ξημερώματα»,
σε στίχους Άκου Δασκαλόπουλου,
μουσική Λάκη Παπαδόπουλου
και εκτέλεση Μίλτου Πασχαλίδη.)

ΣΤΑΘΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ / Η άφιξη

Η Ψυχή, ζαλισμένη, άνοιξε τα μάτια της. Ένιωθε λες και μόλις είχε δει μια πολύ έντονη λάμψη, που κόντεψε να την τυφλώσει. Βρισκόταν ξαπλωμένη στο έδαφος, το οποίο παρατήρησε πως ήταν σκληρό και πετρώδες. Σηκώθηκε με δυσκολία και προσπάθησε να καταλάβει πού ακριβώς βρισκόταν και τι της είχε μόλις συμβεί. Μπροστά της απλωνόταν μια τεράστια, σκοτεινή, βραχώδης έκταση, γεμάτη ομίχλη, η οποία δεν την άφηνε να δει περισσότερα. Δεν είχε ιδέα πού βρισκόταν. Το μόνο που μπορούσε να αντιληφθεί ήταν η πολύ έντονη και άσχημη μυρωδιά καμένου, που τρυπούσε τα ρουθούνια της, καθώς και το κρύο που επικρατούσε. Ήταν τρομαγμένη μπροστά σ' αυτόν τον άγνωστο τόπο, τον οποίο δεν θυμόταν να έχει ξαναδεί.

Προσπάθησε να ανακαλέσει τι είχε προηγηθεί προτού ξυπνήσει, αλλά δυστυχώς δεν θυμόταν τίποτα. Όχι μόνο το πώς είχε φτάσει εκεί, αλλά τίποτα απολύτως, λες και της είχαν σβήσει όλες τις αναμνήσεις. Ξαφνικά ένιωσε κάποιον να πλησιάζει πίσω της και η νεκρική σιγή που επικρατούσε μέχρι εκείνη τη στιγμή διακόπηκε από μια φωνή:

«Συγχαρητήρια! Μόλις πέθανες! Είμαι σίγουρος ότι θα έχεις πολλές απορίες... Ελπίζω μετά το τέλος της ξενάγησης οι περισσότερες να σου έχουν λυθεί!»

Η Ψυχή γύρισε απότομα, τρομαγμένη, για να δει από πού ερχόταν αυτή η φωνή. Ένας ηλικιωμένος άντρας με μακριά γκριζα μαλλιά, λεπτό και ωχρό πρόσωπο, γεμάτο ρυτίδες, βαθουλωμένα μάγουλα και μεγάλα, διαπεραστικά μάτια, στεκόταν απέναντί της. Φορούσε έναν απλό, ριχτό χιτώνα στο χρώμα του χώματος και της ώχρας, φαινόταν πολύ ήρεμος και είχε τα χέρια του ενωμένα μπροστά.

«Σου δίνω λίγο χρόνο μήπως θυμηθείς τι σου έχει συμβεί και ξεκινάμε!» της είπε βλέποντας τον τρόμο και την έκπληξη στα μάτια της.

«Τι γίνεται; Πού βρίσκομαι; Όχι... όχι, δεν μπορεί να συμβαίνει αυτό», φώναξε κάνοντας ταυτόχρονα μερικά δειλά βήματα προς τα πίσω.

«Κι όμως μπορεί! Μόλις πέθανες! Βρίσκεσαι στο μέρος που όλοι οι θνητοί εύχονται να μην επισκεφτούν ποτέ: Ο αθάνατος Άδης σε καλωσορίζει και σου εύχεται μια όσο το δυνατόν ευχάριστη διαμονή στην αιωνιότητα!» απάντησε η μορφή, σαν να είχε δώσει την ίδια ακριβώς απάντηση χιλιάδες φορές ακόμη.

«Αποκλείεται! Δεν είναι δυνατόν... Έτσι ξαφνικά; Μα πώς; Δεν θυμάμαι τίποτα!» αναφώνησε σοκαρισμένη η Ψυχή κοιτώντας γύρω της, ψάχνοντας μια απόδειξη ότι όλο αυτό είναι μια κακόγουστη φάρσα.

«Συνήθως έτσι ξαφνικά συμβαίνει. Δεν κλείνει κάποιος ραντεβού με τον θάνατο, εκτός ελάχιστων εξαιρέσεων βέβαια... Πίστεψέ με, κι ο ίδιος, αν τον ρωτούσες, θα σου έλεγε πως το απολαμβάνει πολύ περισσότερο όταν δεν τον περιμένουν. Καταλαβαίνω ότι είσαι σε σύγχυση. Όσο πιο γρήγορα συνειδητοποιήσεις πού βρίσκεσαι και το αποδεχτείς, τόσο πιο εύκολη θα γίνει κι εμένα η δουλειά μου», απάντησε η μυστηριώδης μορφή, κοιτώντας κι εκείνη με τη σειρά της προς την κατεύθυνση που κοιτούσε η Ψυχή.

«Ποια δουλειά σου; Ποιος είσαι;» ρώτησε σχεδόν εκνευρισμένη, για να απαντήσει αμέσως η μορφή: «Το ποιος είμαι δεν έχει καμία απολύτως σημασία. Ας πούμε ότι είμαι ξεναγός και ότι έχω αναλάβει να σε ξεναγήσω σε ολόκληρο τον Κάτω Κόσμο. Οπότε, όπως καταλαβαίνεις, έχουμε πολλά να δούμε. Σου υπόσχομαι ότι μέσα από αυτή την ξενάγηση οι πολύ λογικές –αλλά καθόλου πρωτότυπες ή μοναδικές– απορίες σου θα απαντηθούν σε μεγάλο βαθμό. Πρέπει όμως να ξεκινήσουμε!»

Η Ψυχή προσπάθησε να ακουμπήσει τις παλάμες της στο πρόσωπό της, μια κίνηση που μαρτυρούσε την αδυναμία της να αντιληφθεί αυτό που της συνέβαινε.

«Δεν θυμάμαι τίποτα. Δεν θυμάμαι ούτε το όνομά μου, ούτε τη ζωή μου, ούτε το πώς βρέθηκα εδώ. Μήπως είναι απλώς ένα κακό όνειρο;» ρώτησε

γεμάτη απελπισία.

«Α, μάλιστα, κατάλαβα. Δεν πειράζει, θα τα πάρουμε από την αρχή», απάντησε εκείνος κάπως απογοητευμένος και συνέχισε: «Όχι, δεν είναι ένα κακό όνειρο. Τα όνειρα είναι για τους ζωντανούς. Εδώ δεν υπάρχουν όνειρα, παρά μόνο μνήμες, κάτι που εσύ, ειρωνικά, στερείσαι, αλλά που σε κάνει και ιδιαίτερη περίπτωση. Μη νομίζεις ότι η ξενάγηση αυτή προσφέρεται σε κάθε νεοαφιχθείσα ψυχή...» είπε η μορφή με αδιάφορο τόνο, που ερχόταν σε απόλυτη αντίθεση με τη συναισθηματική φόρτιση της Ψυχής.

«Ιδιαίτερη περίπτωση από πού κι ως πού; Εννοείς ότι δεν ήρθα εδώ για να μείνω;» ρώτησε η Ψυχή με μια μεγάλη δόση ελπίδας στη φωνή της, για να απογοητευτεί και πάλι όμως αμέσως από την απάντηση του Ξεναγού.

«Ως προς το πρώτο σκέλος, το γιατί δηλαδή είσαι ιδιαίτερη περίπτωση, δεν μπορώ να βοηθήσω, διότι δεν είναι αυτός ο ρόλος μου. Ως προς το δεύτερο σκέλος, σου έχω απαντήσει ήδη. Όχι! Δεν είσαι περαστική από εδώ. Έχεις έρθει για να μείνεις... για πάντα! Απλώς, όπως θα δεις, όταν επιτέλους ηρεμήσεις και ξεκινήσει η ξενάγηση, θα έχεις την ευκαιρία να γνωρίσεις το νέο σου σπίτι από την καλή και από την ανάποδη, πριν καταλήξεις οριστικά στη γωνιά που θα σου οριστεί!»

«Δηλαδή θες να μου πεις ότι όντως έχω πεθάνει...» ψέλλισε, αρχίζοντας σιγά σιγά να συνειδητοποιεί την κατάσταση στην οποία βρισκόταν.

«Ω, ναι!» απάντησε ο Ξεναγός, που είχε αρχίσει να γίνεται πραγματικά ανυπόμονος.

Η Ψυχή δεν μπορούσε να το πιστέψει. Άρχισε να τσιμπιέται με την ελπίδα πως όλο αυτό ήταν ένας εφιάλτης, που σύντομα θα τελείωνε και θα ξυπνούσε ανακουφισμένη. Μάταια... Έστρεψε ξανά το βλέμμα της στον Ξεναγό, ο οποίος συνέχιζε να την κοιτάζει ήρεμα, και έπειτα προσπάθησε πάλι να καταλάβει πού βρισκόταν, δίχως όμως να τα καταφέρει.

«Πού ακριβώς βρισκόμαστε; Μου είπες ότι είμαστε στον Άδη, αλλά πού;» τον ρώτησε, ελπίζοντας πως, σε περίπτωση που έβλεπε έναν εφιάλτη, η απάντηση η οποία θα έπαιρνε δεν θα έβγαζε κανένα νόημα.

«Επιτέλους! Άρχισες να κάνεις τις σωστές ερωτήσεις! Βρισκόμαστε στις παρυφές του Κάτω Κόσμου, πλάι σε μια από τις πολλές εισόδους των Ψυχών. Να, κοίτα εκεί πάνω», είπε και έδειξε με το ρυτιδιασμένο χέρι του μια σπηλιά πάνω στον βράχο. «Αυτή είναι μία από τις ξακουστές Εισόδους του Άδη. Από εκεί μπαίνουν οι ψυχές των νεκρών και, επειδή σε βλέπω να κοιτάς περίεργα, όχι, δεν μπορείς ούτε να σκαρφαλώσεις μέχρι εκεί και φυσικά ούτε να βγεις».

Πριν προλάβει καλά καλά η Ψυχή να απαντήσει, ακούστηκε ένας περίεργος θόρυβος ακριβώς από τη σπηλιά που της έδειχνε ο Ξεναγός. Μέσα από το άνοιγμα άρχισαν να ξεπροβάλλουν μορφές που έμοιαζαν υπνωτισμένες. Μία από αυτές όμως ήταν διαφορετική. Προπορευόταν και κρατούσε με το δεξί της χέρι ένα παράξενο ξύλινο ραβδί, με τρόπο που έμοιαζε να τις καθοδηγεί.

«Τι συμβαίνει; Ποιοι είναι όλοι αυτοί;» ρώτησε η Ψυχή φοβισμένη, πλησιάζοντας για πρώτη φορά τόσο κοντά στον Ξεναγό, θέλοντας να κρυφτεί πίσω του απ' την απελπισία.

«Αυτές είναι σαν κι εσένα! Νεοαφιχθείσες ψυχές. Για να έρχονται έτσι μαζικά, πάει να πει ότι –ως συνήθως– κάτι κακό συνέβη εκεί πάνω και πέθαναν πολλοί άνθρωποι μαζί. Η μορφή που τις καθοδηγεί δεν είναι άλλη από τον ίδιο τον θεό Ερμή. Απλώς, σε αντίθεση με την κύρια ασχολία του, που είναι να μεταφέρει τα μηνύματα των υπόλοιπων θεών και τις διαταγές του Δία, εδώ έρχεται ως “Ψυχοπομπός”», είπε και παρατήρησε την απορία και την έκπληξη στο πρόσωπο της Ψυχής.

«Ψυχοπομπός; Δηλαδή κυριολεκτικά οδηγεί τις Ψυχές, σωστά;»

«Πολύ σωστά! Χρησιμοποιεί αυτό το ραβδί που κρατά, το “κηρύκειο”, και τις μεταφέρει από τον κόσμο των ζωντανών σε αυτόν των νεκρών!»

«Και πού τις πηγαίνει;» ρώτησε η Ψυχή, προσπαθώντας να ακολουθήσει με το βλέμμα της την πορεία του Ερμή και των Ψυχών, όπως χάνονταν μέσα στην ομίχλη, μην μπορώντας να πάρει τα μάτια της από το κηρύκειο.

«Αντί να σου πω, καλύτερα να σου δείξω, μιας κι εμείς πάμε προς την ίδια κατεύθυνση. Πρώτα πρέπει να κατεβούμε τον βράχο. Πρόσεχε το βήμα

σου μην πέσεις! Όχι ότι θα πάθεις και τίποτα βέβαια... Όπως και να έχει, ακολούθησέ με και προσπάθησε να μη χαθείς μέσα στην ομίχλη. Η ξενάγηση ξεκινά και επίσημα!»

Η Ψυχή έριξε μια τελευταία ματιά πίσω της. Όλα αυτά που μόλις είχε δει και ακούσει έμοιαζαν τόσο αληθινά και τόσο ψεύτικα ταυτόχρονα. Ένωθε χαμένη όσο και οι ψυχές που μόλις είχαν μπει στον Άδη. Υπήρχε περίπτωση όλο αυτό να μην ήταν ένας εφιάλτης και να είχε όντως πεθάνει; Βρισκόταν πράγματι στον Κάτω Κόσμο και ετοιμαζόταν για μια ξενάγηση σε αυτόν ή από στιγμή σε στιγμή θα την άγγιζαν οι ακτίδες του ήλιου μέσα από το παράθυρο της κρεβατοκάμαράς της και θα ξυπνούσε; Προς το παρόν, το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν ένα πρώτο βήμα, το πιο δύσκολο απ' όλα, και να ακολουθήσει αυτόν τον αλλοπρόσαλλο Ξεναγό.

ΣΤΑΘΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ / Το πέραςμα

Το μονοπάτι που ακολούθησαν ήταν στενό, δύσβατο και απότομο. Η ομίχλη ήταν πυκνή και αν δεν υπήρχε ο αναμμένος πυρσός του Ξεναγού, η Ψυχή θα είχε χάσει τον δρόμο της προ πολλού. Όμως ο Ξεναγός φαινόταν τόσο εξοικειωμένος με αυτό το μονοπάτι, που πρέπει να το είχε κατεβεί χιλιάδες φορές. Από την πλευρά της η Ψυχή προσπαθούσε διαρκώς να δει τι υπάρχει κάτω από τον βράχο, αλλά μάταια. Το μόνο που μπόρεσε κάποια στιγμή να αντιληφθεί, αν και αχνά, ήταν ο ήχος ενός απαλού κύματος, που έγλειφε κάποια ακτή.

Γυρνώντας για να κοιτάξει καλύτερα, μήπως μπορέσει να διακρίνει αυτό το κύμα μέσα στην ομίχλη, κοντοστάθηκε. Όταν κατάλαβε ότι δεν υπήρχε καμία περίπτωση να το δει, έστρεψε το βλέμμα της ξανά, όμως ο πυρσός του Ξεναγού είχε χαθεί. Το μόνο που μπορούσε να δει ήταν ομίχλη και σκοτάδι. Ένα λάθος βήμα και θα έπεφτε στον γκρεμό. Προς στιγμή ένιωσε πανικό, που όμως δεν κράτησε πολύ. Τα λόγια του Ξεναγού ηχούσαν στο κεφάλι της: «Όχι ότι θα πάθεις και τίποτα βέβαια...» Αν ήταν όντως ήδη νεκρή, τι το χειρότερο μπορούσε να της συμβεί;

Έχοντας αυτό κατά νου, προσπάθησε να αφουγκραστεί και πάλι το κύμα. Σχεδόν μηχανικά άρχισε να κάνει δειλά βήματα και λίγο μετά πάτησε πάνω σε πολύ πιο στέρεο έδαφος. Η ομίχλη σιγά σιγά έγινε πιο αραιή και τελικά τον είδε. Ο Ξεναγός κοιτούσε προς το μέρος της κρατώντας τον πυρσό και την περίμενε. Πίσω του απλωνόταν ένα μεγάλο, απολύτως γαλήνιο, σώμα νερού, κάτι σαν λίμνη. Κοιτώντας προς όλες τις κατευθύνσεις, προσπαθώντας ακόμα να συνειδητοποιήσει τι της είχε συμβεί, άρχισε να περπατά προς το μέρος του. Μόλις όμως η ομίχλη διαλύθηκε τελείως, η Ψυχή συνειδητοποίησε ότι ο Ξεναγός δεν ήταν ο μόνος που περίμενε στην όχθη. Λίγα μέτρα πιο δίπλα του διέκρινε κάποιες σκιώδεις μορφές, οι

οποίες παρέμεναν αμίλητες και απολύτως στάσιμες. Ήταν οι ψυχές που είχε παρατηρήσει λίγο πιο πριν να καταφθάνουν στον Κάτω Κόσμο υπό την καθοδήγηση του Ψυχοπομπού Ερμή. Έμοιαζαν πραγματικά χαμένες. Κοίταζαν στο άπειρο με ένα άδειο, απλανές βλέμμα, σαν κάτι να περίμεναν.

«Για κάποιον περίεργο λόγο ήμουν σίγουρος ότι θα χαθείς μέσα στην ομίχλη. Πάλι καλά που βρήκες τον δρόμο, γιατί αλλιώς θα έπρεπε να έρθω να σε ψάξω και δεν μου αρέσει να σπαταλώ τον χρόνο μου. Το ότι είναι άφθονος εδώ κάτω δεν σημαίνει ότι δεν έχει αξία», είπε ο Ξεναγός, και η Ψυχή δεν μπορούσε να καταλάβει αν αστειευόταν ή αν μιλούσε σοβαρά, μιας και το ήρεμο ύφος του δεν άλλαξε καθόλου.

«Τι περιμένουν εδώ οι Ψυχές; Για τον ίδιο λόγο με έφερες κι εμένα εδώ;» ρώτησε η Ψυχή αποφεύγοντας να απαντήσει στο σχόλιό του.

«Βρισκόμαστε στις όχθες του ποταμού Αχέροντα, όπου οι ψυχές των νεκρών, σαν κι εσένα, ετοιμάζονται για την κρίσιμη στιγμή της διάβασης. Στην άλλη όχθη του ποταμού βρίσκεται η Πύλη του Άδη και πίσω της απλώνεται το βασίλειο του θεού με όλη τη σκοτεινή μεγαλοπρέπειά του», απάντησε ο Ξεναγός και πρόσθεσε: «Όλες αυτές οι ψυχές, δίχως να το έχουν συνειδητοποιήσει εντελώς ακόμα, περιμένουν τον βαρκάρη για να τις μεταφέρει απέναντι».

«Τον βαρκάρη...» ψέλλισε η Ψυχή, προσπαθώντας να βάλει σε σειρά όσα είχε μόλις ακούσει, αλλά τη διέκοψε ο Ξεναγός λέγοντας: «Τον βαρκάρη, ναι! Το ένα και μοναδικό ον που έχει επιφορτιστεί από καταβολής Άδη με αυτή τη δουλειά και θα βρίσκεται εδώ μέχρι το τέλος του κόσμου! Τον ξακουστό Χάροντα! Αποκλείεται να μην έχεις ακούσει ποτέ το όνομά του».

«Δεν θυμάμαι τίποτα σου είπα απ' τη ζωή μου... Ωστόσο το όνομα αυτό μου φαίνεται κάπως οικείο. Για κάποιο λόγο αισθάνομαι ότι το έχω ακούσει πολλές φορές, κάπως σαν απειλή», απάντησε η Ψυχή προσπαθώντας ταυτόχρονα να θυμηθεί, αλλά μάταια.

«Α, ναι! Λογικό δεν είναι; Οι άνθρωποι αγαπούν τη ζωή και φοβούνται τον θάνατο, άρα όταν θες να τρομάξεις κάποιον, του λες ότι θα έρθει ο

Χάρων να τον πάρει! Δεν είναι φοβερό το ότι, από τη μια στιγμή στην άλλη, έρχεται όντως να σε πάρει;» είπε ο Ξεναγός, και η Ψυχή παρατήρησε στο πρόσωπό του ένα σαρδόνιο χαμόγελο.

«Μπορείς σε παρακαλώ να μην παίζεις με τον πόνο μου; Δεν μου φτάνει το ότι πρέπει ξαφνικά να αποδεχτώ το ότι πέθανα και δεν θα ξαναδώ το φως του Ήλιου, έχω κι εσένα να με περιπαίζεις...» αποκρίθηκε η Ψυχή, με έναν τόνο ανάμεσα σε θυμό, ενόχληση και απελπισία.

«Έλα τώρα! Πώς θα περάσει η αιωνιότητα αν δεν κάνεις και λίγη πλάκα με την όλη κατάσταση; Και σ' το λέω εγώ που έχω δει εκατομμύρια ψυχές εδώ κάτω. Αν τα παίρνεις όλα τόσο σοβαρά, μόνο χειρότερα θα γίνουν τα πράγματα. Δηλαδή τι θα ήθελες να σου έλεγα; Ότι ο Χάρων είναι ένα αρχέγονο και αμείλικτο ον, που δεν σηκώνει πολλά πολλά, και ότι, τώρα που θα έρθει, πρόσεχε μην τον ενοχλήσεις, γιατί θα κάνει τη μεταθανάτια ζωή σου πολύ πιο δύσκολη;» είπε μισογελώντας ο Ξεναγός.

«Ναι! Ακριβώς αυτό θα ήθελα να μου πεις! Δεν σου φαίνεται πιο χρήσιμο από το να κάνεις κακόγουστα αστεία;» φώναξε η Ψυχή φανερά εκνευρισμένη αλλά και τρομαγμένη στην ιδέα του Χάροντα.

«Θα ήταν χρήσιμο αν ήταν αλήθεια. Κοίτα, ο Χάρων είναι ένα... ιδιαίτερο ον. Είναι όντως αρχέγονο, όντως δεν σηκώνει πολλά πολλά, αλλά στο τέλος κάνει απλώς τη δουλειά για την οποία αμείβεται εδώ και χιλιάδες χρόνια», είπε σοβαρεύοντας ο Ξεναγός.

«Αμείβεται; Τι εννοείς αμείβεται;» ρώτησε παραξενεμένη η Ψυχή.

«Αυτό ακριβώς που λέω! Για έλα πιο κοντά... Άνοιξε λίγο το στόμα σου... Όχι. Για κοίτα λίγο καλύτερα τα ρούχα και τα χέρια σου... Βλέπεις τίποτα;» ο Ξεναγός κοιτούσε από πάνω μέχρι κάτω την Ψυχή, η οποία προσπαθούσε να κάνει κάποια δειλά βήματα προς τα πίσω.

«Τι κάνεις; Σταμάτα... Θεσ μήπως να μου πεις τι ψάχνεις για να σε βοηθήσω;» αντέδρασε. Κοίταξε τα χέρια και τα ρούχα της και συνέχισε λέγοντας: «Όχι! Δεν βλέπω τίποτα. Σαν τι θα έπρεπε να δω δηλαδή;»

«Μα έναν οβολό! Την αμοιβή του Χάροντα για την υπηρεσία που πρόκειται να σου προσφέρει!» δήλωσε σχεδόν έκπληκτος και συνέχισε: